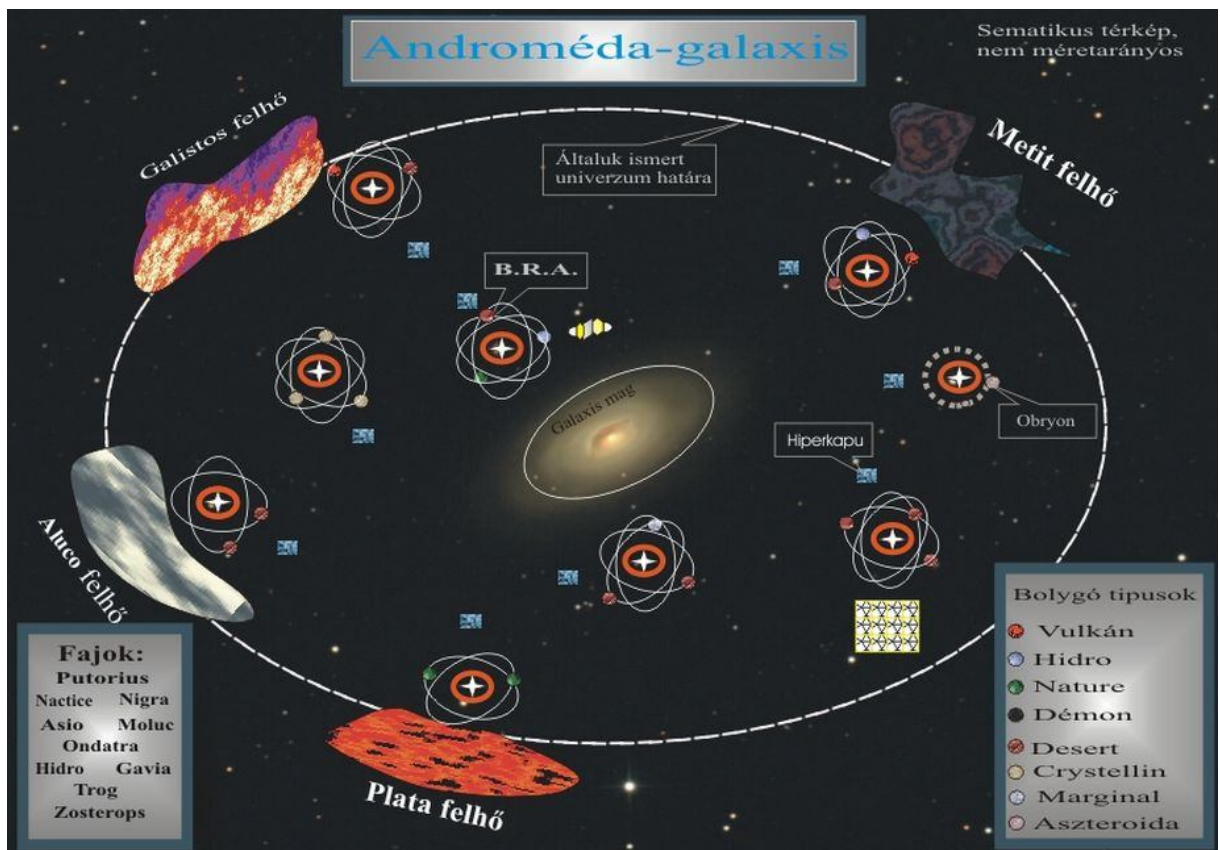

Szűcs Csaba Ferenc

Androméda-galaxis 1 Rész.

Putoriusok és a DioDroidok

Csillagtérkép

IX fejezet

I galaktikus háború.

A főhadiszállás aljában gyűltünk össze. A hír gyorsan terjedt, beözönlöttek az Ondatraiak, és a Molukok is. Természetesen a két vezetővel az élen, Wulpes és Puth karöltve jártak a szövetség óta, és közösen hoztak döntéseket.

A konzol mellett álltam és megvártam, míg mindenki elfoglalja helyét, és lecsillapodnak a kedélyek. Megfogtam a pult két feltöltő karját és átküldtem az utolsó adatlapokat is.

Azt hiszem, mindenki tisztába van vele, hogy háborút indítunk a Putoriusok ellen. – kijelentésemre a Molukok magasba emelték kezüket és felordítottak. – BRA kémeit sikerült felderíteni, mostanra már. – folytattam, mikor a harci örömük kicsit alább hagyott. – S4 is egyike volt ezeknek. A fejembe ültetett Voliant szerkezettel, minden adatot megtudtak rólunk, és a küldetésünkről. De ennek vége. – feleltem a kezembe rejtett apró szerkezetet, amit korábban a fejemből szedtem ki és a földhöz vágva, szétapostam. – A terveinket már nem ismerhetik.

Felbuzdulva a halottakon most már az Ondatraiak is csatlakoztak a Molukokhoz.

- Hajóid felfegyverzése jelenleg folyamatban van, és elkészültek a prototípusok is az új fegyverből, megkezdődhet a sorozatgyártás, – szólt közbe Wulpes. – de a mi fajunk nem csatlakozik a te háborúdba. – kijelentése felbuzdulást okozott. – Most már meg tudjuk védeni magunkat, bármilyen támadással szemben.

- Természetesen a Molukok sem csatlakoznak hozzád, kivéve Tonotot és csapatát, ő velük továbbra is te rendelkezel. – Puth kijelentése nagyobb zúgolódást okozott a Molukok között, mint azt Puth gondolta volna. Ez a harcias faj, ki volt éhezve a háborúra, erre vezetőjük nem hajlandó csatába menni. Többen felé fordultak, de felemelve fejét rendre utasította őket. A legerősebbel, senki sem mert ellenkezni.

- Hiszen a Putoriusoknak köszönthettek mindent, itt az ideje rendet vágni köztük. – buzdítottam őket, de válasz helyet inkább elvonultak. A tanácstalan Ondatraiak, és Molukok is lassan szétszéledtek. Reményt veszítve álltam a konzol mellett, leengedve a kezem eltűntek a képernyőről az adatok, amúgy se volt senki kíváncsi rájuk.

- Mi veletek tartunk, jöttek oda az ikrek. – tudtam, hogy rájuk számíthatok, és most már minden segítség jól jön. Egyszerűen nem tudtam felfogni, hogy még a Molukok sem tartanak velünk.

- Készítsük fel a hajókat és induljunk, képességeiddel, és az új fegyverekkel meg pajzzsal már 90% esélyünk van ellenük. – BRQ esélylatolgatása kicsit vicces volt ebben a helyzetben.

Senki nem ellenkezett, elindultunk a hangárba, ahol már a szállítók körül forgolódott mindenki. A tartó szerkezetek felkerültek rájuk, az új implantátumok könnyedén fogadta be a gép. Eltűntek a burkolat alatt, majd újra megjelentek. A gyárak ontották a bele tartozó töltelékét, amit sorra helyeztek bele. Lassan úgy néztek mintha tényleg háborúra készülnének. Az Ondatraiak megmutatták, hogyan lehet használni és újra tölteni.

(Szavazás eredménye: Szállítók új neve: Lyrus)

Az ikrek megjegyezték, hogy hasonlítanak egy régebbi típusú hajójukra amit, Lyrusnak hívtak.

Throg simult lábamhoz, ő is kapott egy testhezálló pajzsot. Az övé csak az fegyverek ellen védi, hogy nyugodtan tudjon a szájával áthatolni rajta. A Molukok is feltöltötték magukra, és teljes vértzetben díszelgetek előttem. BRQ megállt mellettem. Végignézet kicsiny csapatunkon. A háttérben díszelgő hat hajón. Vajon most is az esélyeket számolgatja?

- Indulás. - adtam ki az utasítást, mikor az szerelők az utolsó simításokat is befejezték. Egy percet sem akartam elfecsérelni.

Elfoglalta mindenki a helyét. A hangár kapuk kinyíltak és kiröppentünk. Az Ondatraiak, és a Molukok a földről nézték, ahogy a hat hajó elhatja az erőteret és eltűnik az égbolton.

A főregjázatba lépve, BRQ szólalt meg szótlanúságomat figyelve.

- Nem értem miért nem jöttek velünk? – teljesen irracionális a cselekedetük.
- A lények nem mindig teszik azt, ami a logika diktálna. Éppen ezért emelkednek ki a többi faj közül. – vágtam vissza harciasan, pedig nem is ő rá haragudtam.

Elengedtem a pultot, még volt egy kis időnk. Hátramentem, az immár fegyver tárolónak átalakított raktérbe. A többiek a rámpánál gyűltek össze. Nagy feszültség volt köztük.

- Számíthatok a segítségedre? – fordultam Trindéhez, miközben Throg simult a lábamhoz.
- Tudod, hogy nem avatkozhatok bele a te dolgaidba, de ha bárki bajba kerülne, akkor segíték természetesen. - hozzá állása nem változott, de egy hátvéd nem jön rosszul.
- Készüljetek, hamarosan kiérünk a főregjázatból. – készítettem föl őket. – Csak az utasításomra hathatjátok el a hajót. – Tonot bólintott. Most kivételesen nem akart ellenkezni velem. Plati oldalát megütögettem – mivel csak azt értem el – biztatóan, mire ő is bólintott.

Visszamentem a helyemre én is. Zsigereimben éreztem, itt az igazság pillanata.

Kiszárguldott a konvoj a kijáraton. Felhúztam a pajzsot, és előkapva fegyvereimet, tüzelésre készültem, és egy oldalra csavarodó manőverrel.

A kijáratnál senki nem volt. A távolban a Deimos mellett ácsorgott egy anyahajó, és két cirkáló. Ennyi? Ez az a nagy sereg, amitől tartani kellett ennyire?

Visszahúztam a fegyvereket és lassítottam. A két cirkáló felénk fordult. Oldalukon előbukkanó fegyverek csöveinél elkezdtek megjelenni a Sciber lövedék energia gömbjei.

A gömbök eltűntek, a fegyverek visszabújtak, lassan megfordultak. Az anyahajó gyorsan tüzet nyitott, de nem ránk, hanem a két cirkálóra. Azok sem akartak kimaradni a jóból, így mégis előkapták a fegyvereiket, és viszonozták a tüzet. A nagyobb társuk rájött, így nem ússza meg. Lassan fordulni kezdett, hátat fordítva az életére törő két társának. Ám azok már túl közel voltak. A becsapódás következtében az anyahajó hajtóműve felrobbant, beterítve a két cirkálót. Azok Diodon burkolata, már az ütközéstől felrepedezett, a robbanás viszont megadta nekik a végső döfést. A robbanás sorozat végigszaladt rajtuk. A vízszintes lökéshullám, mint egy tenger hulláma csapott le az anyahajóra és leszaggatta róla csodás fekete burkolatát. A második hullám, viszont már alkatrészdarabokkal terítette be. Esélye sem volt, úgy vált le róla eredeti fém burkolata, ahogy a hullám végig söpört rajta. A maradék már tartóváz híján egyszerűen megadta magát, és most ő indított egy robbanás hullámot. Az előzőhöz képest viszont már nem volt mit lerombolnia, legfeljebb a cirkálók maradványait szórta szét a világűrbe. Kósza próbálkozás képen párat felénk is elküldött, de lepörögtek a pajzsról.

Befejeztem a koncentrációt, és lassan elindultunk előre. A bolygó egy földhöz hasonló víz és szárazföld keveréke volt, sűrű légkörrel, felhőkkel, hó sипkás hegyekkel.

Felkaptam a gépeket. Az alattunk előzőnlő energia gömb áradat, olyan sűrű volt, hogy nem lehetett kivenni vajon mennyit is tartalmazhatott valójában. Szinte egymást érték.

Hogy lehetem ilyen béna. Hátra sem néztem. A Hiperkapu bár elég széles volt, mégis jól kivehető volt az a sereg hajó, ami mögüle bukkant elő. Némelyik alatta, némelyik felette került el. Nem volt időm számolgatni őket, de legalább fél tucat anyahajó, és többtucat cirkáló, várt rám a kapu mögé rejtőzve. Hát valami ilyenre számítottam, de nem gondoltam komolyan. A fekete és aranyárga kavalkád, még jobban ledöbbsentett. A Xorianhoz hasonló burkolattal nem számoltam.

Egyetlen esélyem, ha elérem, a bolygót mielőtt szétlőnének. A magyarok stílusát felvéve, „hátrafelé nyilaztam”. A fegyvereket megfordítva, tüzeltem folyamatosan, miközben teljes sebességgel száguldottam a bolygó felé. Bár a pajzsok kitarítottak, de nem tudni meddig bírják. Jött a következő áradat. Érdekes módon az összes hajó egyszerre tüzelt. Az összhang arra utalt, hogy egyetlen tudat irányítja őket. BRA.

Lenyomtam a gépeket, és hagytam a felettem elsuhanó lövedékeket elhaladni. Közben célpontot kerestem. A kaput elhagyva tisztos távolba egymástól, sorba rendeződtek. A középen haladó Diodon burkolatú anyahajó két oldalán egy-egy Xorian burkolatú haladt. Tökéletes, teszt indul.

Az X10-es aljából előbukkanó állvány, hátra fordult. A rajta nyugvó három titkos fegyverem, kérdés nélkül röppent ki. A hosszúkás alakok végén elhelyezkedő hajtóművek, nagy tempóban gyorsították fel őket. Bár a Putorius sereg az elejétől fogva pajzs mögé rejtőzött, most mégis egy-két cirkálót, előre küldtek, fedezéknek. A feljük suhanó ismeretlen lövedék, könnyedén kerülte ki őket. A hajtóművek mellett elhelyezett függőleges vezérsík, gyorsan irányt változtatott. A feljük kilőtt lövedékek lepörögtek az Itherium borításon. Semmi sem állíthatta meg a halálos gyermekeimet.

Elérték a célpontot. Az anyahajó pajzsán áthatoltak, mintha ott se lenne, és eltűntek a burkolatban. Csend lett. Ők sem tüzeltek, én sem. Talán azért, mert csak másodpercek tört része telt el, de nekem mégis egy örökké valóságnak tűnt. Annyit dolgoztunk rajtuk.

A detonáció ereje egyszerre indított egy vízszintes és egy függőleges kör alakú fénysugarat, a burkolatán áttörve. Mindkettő addig nyújtózott, míg el nem ért egy célpontot. A vízszintes, egy cirkálót, ami éppen felette haladt. A függőleges a két Xorian anyahajót. A szanaszét áradó lángtenger, ami követte, beborította az anyahajó környékét, a sugarak széléig. A tűzgolyóban eltűnt társait, csak a további dörej hangok sorozata jelezte, hogy hol voltak korábban. A lökés hullámok a szélső hajókat is kibillentette az irányukból.

A zűrzavart kihasználva visszahúztam a tartóállványt, és újratöltöttem. Mikor előbukkant, újabb három Itherium rakéta volt rajta. Kettőt a bal szélén lévő anyahajóra küldtem, egyet a legközelebbi, középen lévő cirkálóba.

Az egyenként három segédhajtómű, gyorsan fénysebességre gyorsította őket. A másfél méter hosszú Itherium borítású test elején elhelyezett érzékelők jelzik, és az irányító lapátok gyorsan reagálva kerülnek el a nem kívánatos akadályt. Becsapódáskor leállnak a hajtóművek, és a meghajtásukra használt Scyberion folyadék ráfolyik a teljes hosszában elhelyezett Arca kövekre. Eközben az Itherium borítás érzékelői kioldják a kapsokot, amik egyben tartanak a részekből álló burkolatot, utat engedve a robbanás erejének.

A megzavarodott flotta bal oldalán bekövetkező detonáció sorozat, mintha rendbe vágta volna őket. Folyamatosan tüzeltek ránk. De szemlátomást az összhang már eltűnt. Az előttem felrobbanó cirkáló viszont, eltakart tőlük, így szinte vaktában tüzeltek.

Nagyobb sebességre kapcsoltam. Újratöltöttem. Kezdték összeszedni magukat. Két Xorian burkolatú anyahajó eredt a nyomomba, maguk mögé bújtatva a maradék flottát.

A bal oldalnak, a bal oldalát céloztam meg. A kiröppenő rakétákról jól sejtették, hogy csak a Diodon burkolaton tudnak áthatolni. Elérve a célpontot, átrepültek a pajzson, de a burkolatnak ütközve le pattantak róla. A hajtóműveik leálltak, a burkolataik szétestek. A villanás elkápráztatta a humanoid látásomat. A robbanások ereje leszakított egy jókora darabot mindkettő oldalából, és megbillenve oldalra, mint léket kapott hajók, egymásnak ütköztek. Úgy festettek, mintha a lyukat egymással akarnák betömni.

Nem volt időm megcsodálni, vajon hogy sikerül nekik. Felettük és alattuk újabb egységek törtek rám.

Ágyúik együttes tűzerejét rám irányították. Ez volt a céloom. Felkapva a konvojt, megfordultam. A Lyrus1 aljából állvány bukkant elő. Kilőtte őket egyenesen a fentről ránk törő anyahajó felé. A következő energia gömb áradat ő rá irányult. A konvoj meg sem

mozdult. A Lyrus2 aljából akkor nyílt ki az állvány, és eresztette el őket, az alulról jövő cirkálóra, amikor a társához megérkeztek a Lyrus1-ből ki lőtt rakéták. De azok nem őt célozták meg. Az előző kettő sérült oldalába csapódtak be. Behatolva immár a megnyitott nyíláson, amit nem sikerült társának kellően betapasztani, beleállt az egyik oldalfalba. Pár S4 oda sereglett, de nem volt elég idejük. A bekövetkező robbanás, őket sodorta el először. A lángtenger, a lökeshullámnak köszönhetően, végig száguldott a szűk folyosókon, egészen a gépteremig jutott. A reaktorok detonációja már képes volt, felnyitni a sérthetetlen burkolatot. A másik két rakéta társánál hasonló eredményre jutott, de nekik elég volt, az úrkikötőben álló gépek sorozat robbanása, a sérült hajónak megadták a kegyelemdőfést.

A fentről érkezőt, társai lökeshullámai felfelé lökték. Bár nem robbant ő is fel, de súlyos sérüléseket szenvedett. Nem volt ilyen szerencsés az alulról érkező cirkálónak. A három rakéta is elég lett volna neki, de a felette bekövetkezett detonáció, már szinte sok is volt neki. A három darabra törő váz egyenként robbant be. A szanaszét röpülő alkatrészek között még jól látható volt, ahogyan a hajtóművei még izzottak.

A két megsemmisülő Xorian anyahajó, és a felfelé emelkedő harmadik társuk rejtekében emelkedtem én is, hogy fentről újabb célpontot keresek magamnak.

A felfelé tartó társuk mögül előbukkanva, megláttam mekkora még a flotta. Hát célpont volt bőven. Bár rendszeren eltávolodtunk a kaputól, mégis majdnem odáig nyúlt. Elszámítottam magamat az elején, valószínűleg csak a flotta elejét láttam, a vége még mindig a kapu mögött volt.

Az összes Lyrus előkapta velem együtt az újratöltött állványokat, és egyszerre tüzeltem. A kiröppenő rakéták mind másik célpontra volt irányítva. Már nem válogattam, Diodon, és Xorian között, sem anyahajó, vagy cirkáló között.

A Sciber lövedékek már hullámokban törtek ránk. Egyes flotta részek tehát szét vannak osztva. Így már hatékonyabban találtak el. Hiszen ilyen mennyiségű és szétszórtságú lövedék mennyiség előtt, még én sem vagyok képes elmenekülni.

A kapun kiözönlő halványkék gépek, nem voltak nagyobbak, mint a Putoriusok cirkálói, de sokkal fürgébbek. Alakjuk aránytalan, és szétszórtnak néz ki elsőre, de tüzetesebb vizsgálat után azért találni benne észszerűséget.

A két orr rész között elhelyezkedő hangár kapuk kinyíltak, és árasztani kezdték apró nyilaikat. A szintén halványkék ék alakú hajók oldalán elhelyezett ikerhajtóművek, gyorsra és fordulékonyra tette őket.

A több ezer apró vadász, olyan gyorsan árasztották el a hátsó részt, hogy ilyen távolságból, csak apró kék pontoknak tűntek, amik felhőként ölelik körül a Putorius flottát. Robbanások sorozata, újra megkavarta a gépeket, azt se tudták előre, rám koncentrálnak, vagy a hátukba kerülő Ondatrai flottát vegyék kezelésbe.

A fürgé kis vadászok, bár programirányítással repültek, mégis boldogan láttam, hogy az általam megmutatott repülési manővereket használják. Rakétáikat csak úgy szórták, a feleakkora gépek, mint az X10-es.

Az anyahajók, sem kímélték őket, de természetesen a megbeszéltek szerint. Csak a kisebb cirkálókat támadták. A nagyobbakban csak annyi sérülést okoztak, hogy megszűnjön a pajzsuk. Az általam megszerzett adatokból könnyedén meghatározták, hogy hol van a pajzs generátor.

Az elpusztításukat ráhagyták a Moluk seregre, és a hasonmás droidokra. Őket már egy másik gép szállította a célponthoz. A leszállóegységek kisé zömökebbek, és nagyobbak voltak, mint a vadászok, hogy bőven legyen bennük hely a gyalogság számára. A rakétavető állványok itt az oldalukon volt, az alja más célt szolgált. Így leszállás nélkül, engedte ki az egységeket, és addig is fedezni tudta őket. A droidokat nem csak a dokkokba, hanem a

burkolatra is le tudta tenni. Onnan már szinte minden részhez könnyűszerrel utat tudtak vágni maguknak. Olyan pusztítást okozva a hajónak, hogy az inaktívvá válva, megbénuljon.

Amint az egyikkel végeztek, máris jött értük a leszállóegység és vitte őket a következőhöz. A Putorius flotta kezdett két tűz közé szorulni. A Lyrusok sorra töltöttek újra, és küldték ki halálos tüskéiket, velem együtt. Bár meg próbált két csatahajó oldalról közrefogni, de könnyedén kicsúsztam a szorításukból. Már nem próbáltam menekülni, csak folyamatosan lőttem. Addig, míg a Lyrus1 és Lyrus2 jelezte, hogy elfogyott a rakéta. Tudtam, hogy akkor a többinek is ez az utolsó lövése, így azokat megtartottam. Az X10-esbe jóval több volt, de az még jól jöhet később.

Egyhelyben állva figyeltem, stratégiám beteljesülését. Az Ondatrai sereg teljesen felőrölte a Putorius flottát. Néhány vadász utána eredt az időközben oldalra elmenekülő néhány hajónak. A csatatér romhalmazzá változott, amelyik gép nem robbant fel, az megbénulva várta sorsát a törmelékek közt lebegve. A legjobb hír, amit kaptam felőlük, hogy egyetlen egységet sem veszítettünk el. A fegyverbeli fölényünk az oldalunkra billentette a harc kimenetét.

A flotta odaért hozzám, az egységeket visszahívták, és mint védelmező anya a hasukba zárták őket. Bár tudtam, hogy most feltöltik őket, mégis kicsit feleslegesnek gondoltam.

A Hiperkapuból egy ismerős gép jött ki. A halványsárga anyahajó már egyszer megkeserítette az életemet. Ez az, amelyikből indult az űrhajó verseny. Mit keres itt? Őt is hívták segíteni? Nevetséges próbálkozás!

Az egyik Ondatrai anyahajó kinyitotta zsilipkapuját és egy vadász rajt engedett ki rajta. Amint kiértek, máris az új ellenség felé fordulva, gyorsítottak. Nem bízták a véletlenre, teljes kapacitásukat rá küldték. Egyszer és mindenkorra le akarták zárni ezt a háborút.

A rakéta sor feltarlózhatatlanul közelítette meg. Ennyi egy Xorian anyahajót is darabokra tépne. Mégis a pajzsáról úgy pörögtek le, mintha falba ütköztek volna. Azonnal darabokra törtek, így a robbanás nem következettbe. Ez nem lehet igaz! Ez meg mi?

A többi hajó megfordulva indult el feléje. Utasításomra, nem tüzeltek rakétával, láthatóan nem hat rá. Vajon hogyan voltak képesesek ilyen rövid idő alatt kifejleszteni egy Itheriumnak is ellenálló pajzsot. Gyorsan járt az agyam, a hajó egyre közeledett, és ki kell találni valamit.

Az ötlet egy kicsit abszurd volt, de talán működhet. Az anyahajó újabb rajt küldött, ám ezúttal leszállóegységek formájában. A korábbi vadászraj elénk állva fedezte őket. Az anyahajó bár Sciber ágyúval volt csak felszerelve, folyamatosan tüzelt. A tervünknek viszont keresztbe tehetett volna. Így el kellett terelni a figyelmét. A vadászraj, és az én flottám két oldalról kerültük meg, addig, míg a leszállóegység leparkolt előtte. Megkerülve a hajót, vigyázva, hogy a fordulónál, nehogy összeakadjunk, visszatértünk az elejéhez, de kellő távolságban elkerültük a leparkolt hajókat.

Azok pont előtte álltak, így elkerülhetetlenül nekik ment. A pajzsot lekapcsolta a központ az utolsó pillanatba. A hajók porcelánként törtek apró darabokra az ütközéstől. Felfedve tartalmukat. Az Arca kő halom ott lebegett a helyükön. A pajzsa maga előtt toltá őket. Nem robbantak fel.

Az egyik anyahajó megsorozta őket a Sciber ágyúival. A robbanás fénye végig suhant a roncsstengeren. Betöltve a sötét űrt némi világossággal. Mire elült már két leszállóegységgel várakoztunk az elejénél.

A pajzsa megszűnt. Az orrészénél lévő lyuk túl kicsi volt, hogy beférjünk rajta. Legalábbis hajóستól. Tonot és csapata az élen ugrott. Throggal követtem őket. Plati és Trinde a hajón maradtak az én utasításomra.

Fél szemmel láttam amint felénk ér egy másik hajó, és abból is fekete színű alakok potyognak ki.

A fedélzetre érve rögtön fedezéket kerestem. Hiába, nem volt ott senki. A folyosó rész, két irányba ment az orrésznel. Arra felé szaladtam, amerre a központi termet sejtettem. A mögöttem döngő lépések jelezték, hogy a többiek követnek.

Telitalálat. A terem már ismerősként hatott. Csakhogy a leszállóhelyek most üresen ácsingóztak ott. Felkapva fejemet, a plafon felé, de a védelmi ágyú még mindig sérülten lógott. Pont úgy, ahogy én hagytam. Nincs itt senki.

A hátam mögött beözönlő hasonmás droidok, a falakon mászva kezdték átkutatni a hajót. Tonot mérges kifejezéssel állt meg mellettem. Pajzsa mögött, harci hévben izzott, és még egy javító droidot sem találtunk.

Mozgást vettünk észre az egyik, oldalsó ajtónál, bár kinyílt, mégsem ment át rajta senki. Tonot jelezte, hogy ő megnézi. Az emberei szétszóródtak a teremben, és figyeltek. Ő eltűnt az ajtó mögött.

Az emelvényről egy sötét árnyék ugrott felém. Azt hittem egy pillanatra, hogy az egyik hasonmásom az. Amint közelebb ért már láttam, hogy nem az. A Nactice tört az életemre. Mielőtt elérhetett volna, egy lövedék oldalba találta. A Moluk jól célzott. Az oldalán ért földet, és a másik éget oldalára szoritotta egyik kezét, miközben lábra pattant, és eszeveszett ordításba tört ki, miközben újra rám vetette magát. A fekete árnyék elsuhant mellettem. Mégse kellett mozdulnom. Throg úgy kapta le a levegőből, mint a kutyának dobott frízbit. Széles álkapcsa áterte keresztbe a testét. Mégis két kezével olyan könnyedén feszítette ki magát, hogy ha nem láttam volna égett oldalát, azt hinném, hogy egy droid ereje bújt belé. Throgot egy kézzel dobta arrébb, és felém fordult. A következő lövés megelőzte bármit is tervezett. A feje úgy bicsaklott hátra, ami már nem természetes.

Tonot állt az ajtóban. Lövése hajszálpontos volt. Úgy tűnik gyorsan hozzá szoktak új fegyvereikhez. A Nactice feje olyan súlyosan sérült, hogy ha mégis élne, akkor tényleg egy droiddal van dolgunk.

A hasonmásaim, visszatértek a terembe. A hangár ajtók tágra nyíltak, hogy a hajóink könnyedén beférjenek rajta. Több kazalba igazodtak, és hagyták, hogy a szállítóhajók rájuk ereszkedve, felharapja őket a padlóról. Az X10-es is megérkezett. Nem szállt le csak lassítva nyitotta ki rámpáját. Felugrottunk rá.

Kiszárguldottunk a hasából, ahol csatlakozott hozzám a Lyrus flotta. A dübörgő hang forrását nem vártuk meg. Teljes sebességre kapcsoltam. A detonáció ereje megrázta a gépeket. Az önmegsemmisítő megtagadta tőlünk, hogy alaposan szemügyre tudjuk venni ezt a fejlet technológiát. De épségben megúsztuk és ez volt a lényeg. A neheze még hátra van.

A Deimos légköre felizzította a burkolatokat, de a bennük dülő harci tüzet már nem kellett. Amint átértünk a felső atmoszférán, visszakapcsoltuk a pajzsokat. Nem volt hiába való a sietség. A város felhőkarcolói tetejéről, máris sortüzet kaptunk.

A több száz vadászgép tömegében elveszett az a pár hajó, ami élőlényt is tartalmazott. Mivel az ágyúk mindig a legközelebbit lőtték, így inkább fedezékül használtuk őket. Bár elkerülő manőverekre ebben az esetben nem volt elég hely, de a pajzsaink jól vizsgáztak.

A vadászgépek fedezékében röpké pillanatokig volt lehetőségem megcsodálni a város szépségét. Bár legfőbb ellenségünkről beszélünk, mégis volt valami, ami megbabonázott az épületek szépségében. A torony épületek szétszórta helyezkedtek el. Köztük lévő kisebb épületek. Ránézésre is más funkciókat tölthettek be, mint nagyobb társaik. A sötétszürke fémszínű épületek közt, kirikítottak azok a zöldes területek, ahol érintetlenül hagyták a természetet. Ez megbecsülendő azért.

Formára mindegyik más és más volt. Volt köztük olyan épület, mint a Nacticek kereskedelmi központjai, amik is ezt a célt szolgálták. A Kerek alakú épület tetején, bár most nem volt mozgás látható – valószínűleg a csata miatt –, ha csak azt nem számítjuk annak, hogy folyamatosan tüzelt a két védelmi ágyúja. Egyik magasabb épület, az Ondatrai központi

pajzs épületre hasonlított, de itt semmilyen sugárnyaláb nem jött ki belőle. Az egyik facsoport mellett pedig a Nigrák Itherium tornya ácsorgott. A felhőkarcolók, viszont a földi épületekhez hasonlóan, a teteje felé egyre keskenyebb volt. Bár már korábban is megtapasztalhattam, hogy az ablak fogalmát nem ismerik. A felületén szétszórta elhelyezett Itherium kristályok mégis sziporkázó csillogást adtak ezeknek az építészeti remekműveknek.

Az épület kavalkád, viszont nem okozott zűrzavart a város képében, jól megfértek egymás mellett. Bár olyan érzése volt az embernek, mintha nem tudnák eldönteni melyik faj építkezését is utánozzák le.

A vadászok elérve az épületek tetejének szintjét, átmentek vízszintesbe, és a rakétákkal tüzet nyitottak a védelmi ágyúkra.

A leszállóegységekkel együtt tovább ereszkedtünk, és mi is előre küldtünk néhány rakétát, hogy megtisztítsa nekünk a leszállóhelyet. A földi droidok az égi áldást megpillantva megpróbálták ugyan villámgyorsan eliszkolni, de a pár másodperc alatt több száz kilométer per órára gyorsuló rakéták elől semmi esélyük nem volt.

A robbanások lángoszlopa elérte a lefelé tartó gépeink alját is. A felkavarodó por és törmelék felhő kellő fedezéket nyújtott a kisszálláshoz.

Felkaptam BRQ-t és kirohantunk a gépből. A szétszóródó Moluk sereg, közt elvegyülő harci droidok máris tüzet nyitottak a ránk törő földi seregen. Az Arca követők igen hatékonyan ritkították őket.

Trinde felettünk lebegve, Plati elébem állva vigyáztak, nehogy minket is eltaláljon akár egy kődarab is. A tömegben néha-néha feltűnt Throg, ahogy ráveti magát, hol egy Diodendropra, hol egy Diodegarra.

Bár a sereg, kelő csapást mért ellenfeleinkre, és kör alakban körbe is vettek, mégsem mozdultunk. A harc hevében nem felejtették le, hogy csak én tudom, merre kell menni.

A Diodonok egy kettős torony felé irányítottak, amik között összekötésként egy laposabb épület állt. A tornyok nem hasonlítottak más faj épületére, így valószínűsítettem, hogy ezek Putorius épületek. Bár a felénk özönlő Diodon seregek súlyos károkat szenvedtek, mégis lassan haladtunk előre. Nem siettem, vártam, mikor jön már.

A Molukok, és a hasonmásaim, igen hatékonyan összedolgoztak. A magas Molukok, fentről szórták a rájuk törő diodroidokat, addig hasonmásaim, az épületekre felmászva sorozták őket. A személyi pajzsok bebizonyították, hogy méltóak nagyobb társaikhoz. Megsebezni se tudtak minket.

A dübörgő hangok, jelezték számomra, hogy elértem célomat. Jönnek. Előrébb verekedtem magamat a tömegen, egészen az élen harcoló Tonotig és Pathig. A két Moluk vezér, vállvetve harcoltak a csatasor élén természetesen.

Plati és Trinde hűségesen követtek. Idáig. Innentől, már csak Trinde és a hasonmásaim tudtak követni. Az apró épület, ami mellé értünk tökéletes fedezéket, és magasságot adott.

A DioMinnerek feltűntek a sarkon. Három hasonmásom elrugaszkodott, amint kifordultak. A pajzsukról, úgy pörögtek le, vizes szivacs labda a falról. A túlméretes lábait már nem tudták elkerülni. Beletaposta őket az utca betonjába. Itt már a pajzs se nyújtott fedezéket.

A többi mellettem a falon, megsorozták kövekkel. Bár ezek sem jutnak át a pajzsom, de az én lövedékeimmel találkozáskor, már hatásosabb volt. A levegőben bekövetkezett robbanás, hátra lökte az óriást. A sarkon kiforduló társának ütközve, mind kettőjük pajzsa egymásnak feszülve, kikapcsolt.

Több se kellett a hasonmásaimnak. Az egyikre rárontva, sorozták meg. Alig volt időm a másikhoz odaérni, máris robbanásokat halottam a másik felől. Gyorsan kellett cselekednem, ezek a harc hevében, még szétszedik itt nekem. Hasához ugorva, még röptében nyitottam ki a raktér ajtót. Bezuhanva rajta, máris megfogtam az oldalát. Bekapcsoltam a pajzsot, ami pislogva megjelent. Nem túl biztató.

Felegyenesedtem a csápokra támaszkodva. A Molukok, akkor értek oda. Trinde jelezte nekik, hogy már az irányításom alatt van. Megfordulva, elindultam az élen. Túlméretes barátom, nem kímélte az egységeket, úgy porladtak el, a párméteres talpa alatt, mintha csokis gabona golyókra léptem volna. Még a színük is olyan volt.

A rám mászó S4 egységeket, és Diodegarokat, az időközben a mellkasomra tapadt hasonmásaim szedték le, pontos lövésekkel. Úgy tűnt a pajzsom igencsak kihagy. Könnyűszerrel tudtam hozzám férkőzni.

A célpont épületek, még messze voltak, több ház is utunkba került. Az egyik lapos épület tetején a tető egyenes részén néhány Tank várakozott, arra, hogy közelebb érjünk. Tűzerejüket rám összpontosították. Itherium csápokat magam elé húzva fedeztem mellkasomat. A Molukok, még csak nem is látták őket lenről. A rajtam lévő hasonmások, pedig hiába próbálkoztak túl messze voltak. A követők, nem voltak képesek áthidalni ezt a távolságot.

Az Ondatrai vadászgép kötelék alacsonyan repültek el, felettük. A hasukból lepotyogó rakéták, az egész épületet a magasba emelte, miközben a teteje beszakadt. A tankok eltűntek az épületben egy pillanatra, majd darabokban és füstfelhőben kerültek elő. Az épület összedőlt.

Az előttünk tornyosuló Itherium kristály palotát, már nem akartuk hasonló sorsra juttatni, így inkább elkerültük. A sarkon kifordulva máris szemünk elé tárult az iker torony, a kristállyal teletűzdelt felhőkarcolók, megcsillantak a nap fényében. Sugaraikat szétterítették az egész környéken. A köztük lévő apróbb épület, hasonló volt ahhoz, amit az imént lebontottunk. Az előtte álló tömeget, viszont mindezidáig még nem láthattuk.

A Gavia-Diodonok serege, olyan nyugalommal állt, mintha nem is egy több száz fős sereg és egy tíz méter magas gépszörny tartana feléjük.

Megálltam, őket nem kellene bántani, hiszen nem tehetnek semmiről. Trinde nyugalomra intette a sereget, és előre lendült. Pár Gavia ezt fenyegetésnek vette, és rá lőtt. Ettől a Molukok gözöltek be. Ledobva magukról, fegyvereiket, örült ordítás közepette rohanni kezdtek feléjük. A Gaviák szintén elindultak feléjük, de a Molukok nem kis meglepetésére a levegőbe kezdtek felsétálni.

A Túlerőben lévő Molukok nem hazudtolták meg magukat. Amint odaértek hozzájuk, kikapcsolták pajzsaikat, és puszta kézzel kapták le a levegőből a humaniod-diodonokat. Úgy csapódtak a földre, hogy némelyiknek lepattogzott csodás fekete páncélja. A távolabbiak, bár leadtak néhány lövést, de a később odaérő Moluk még nem kapcsolták ki pajzsaikat, így saját magukkal fedezték társaikat, akik a földre dőngölték ezeket a lomha lényeket.

A DioMinnert a másik épületnek döntöttem háttal, majd saját csápjaival szegeztem oda a toronyhoz. Elengedtem a falat és egy jól irányzott lövéssel szét kaptam a beépített erőművét. Kinyitva az ajtót, hátra hőköltem. A hasonmás droidok a géptestet használták ki, hogy feljussanak az épületbe. Úgy másztak fel, mint valami létrán. A több száz droidtól, nem tudtam ki jutni, meg kellett várnom, míg elfognak. Felmarkoltam BRQ-t, és én is kimásztam utánuk.

A toronyépület alatt kibontakozott közelharc közepette, láttam Trindét, és Throgot is amint követnek. Plati lassan elindult felfelé a gépszörnyön, de Trinde inkább felemelte. Nem éppen, erre találták ki a Molukokat. Mire felérve bemásztam a droidok által ütött lyukon, már ők is a nyomomban voltak. Követni kellett csak őket, úgy tűnt tudják a dolgukat. Az épület másik oldalán szintén lyukat ütöttek, hogy a köztes épület tetején áthaladva átjuthassunk, a célba vet toronyba. Elkerülve a lent folyó harcot.

Az épület tetején egy Ondatrai leszállóegység ereszkedett le, a hasából oldalra nyíló ajtón át, két vékony test landolt mellettünk. Az ikrek sem akartak kimaradni a jóból.

- Mit kerestek itt? – förmedtem rájuk.

- Ha egy gépet akarsz legyőzni, jól jönnek a megbízható szerelők! – vágta vissza, amivel szemben nem tudtam vitába szállni.

Bebújtunk a másik torony oldalába robbantott lyukon, ahol egy csata közepébe találtuk magunkat. Mintha eddig nem ott lettünk volna, de nem számítottam rá, hogy itt is lesznek egységek.

A hasonmás droidok, a levegőbe lebegő Nacticekkel vették fel a harcot. Az alakváltók nehezen bírtak el a levegőben pörgő, ugráló fajtársaikkal. Az ikrek Plati mögé bújva figyelték, a csata kimenetelét. Kezükbe dobtam BRQ-t és belevetettem magamat a harcba.

Előre lendültem, és az egyikre vetettem magamat. Meglepődve rajta, védekezésül a csápjai használta, vesztére. Elkapva elszívtam belőle az energiát. Odacsaptam az egyik társához. A következőért nyúltam, mire két oldalról egy-egy csáp tekeredett a csuklómra megakadályozva, hogy harmadik társukhoz érjek. A két „élettelen” test csapódott hát neki.

A többi hátra hőkölt. A hasonmásaim mellém álltak. Az alakváltók így nem tudták kivenni, vajon melyiktől, kell tartaniuk. Bár nem tudom, mennyi számítást végeztek a valószínűség kiszámításával, de a mellettem állóhoz csaptak le. Majdnem sikerült eltalálni, vagy pont azt számolták, melyik nem lehetek én?

A kezére tekeredő csápok a magasba emelték. Felugrottam. Elkapva derekát felhúztam magamat. Megmarkoltam a csápokat. A földre zuhantunk. A magasba lendültem, most már egyedül. A karomra és lábamra tekeredő közel száz csáp teljesen elfedett. Az alakváltó droidok sűrűjében nem látszódtam.

Összehúztam két kezemet a kifeszített pózból, és egy energia gömböt kezdtem formázni köztük. A sűrű droidok tömegének szélén elkezdtek lehullani a földre. A gömb csak nőtt és nőtt. Egyre több hullott le a földre, mozdulatlanul. Kezdem kilátszani a ritkuló tömegeből. Az energia gömb már akkora volt, hogy kinyújtott kezemmel tudtam csak átölelni. Már csak pár droid maradt. Kezemet összecsapva küldtem ki feljűk az óriás gömböt. A pajzsuknak bár ellen kellett volna állnia, de egy ekkora energia koncentrátum, a becsapódástól felrobbant. Az elektrosztatikus robbanás, EMP (Elektro Magnetic Pulse) bombaként robbant fel. Végig söpörve az egész termen.

Megmerevedve hullottak le a levegőből, hangos csattanással landolva a padlón. A hasonmásaim mozdulatlan testtel álltak meg. A robbanás ő rájuk is kihatott. Rendszereiket teljesen kiütött a robbanás. Plati levette magáról tönkrement pajzsát.

A terem, amibe harcoltunk átnyúlt az épületen. A jobb oldali falon lévő ajtó, felé vezettek belső kis segítőim. Úgy számoltam, hogy az épület belsejébe jutunk. Viszont az épület tetejére kellene feljutni. Biztos tudják az utat, már egyszer sikerült nekik, akkor most is fog.

A felvonó hasonló volt ahhoz, amit a Nactice kereskedelmi központokban láttam már. Mérete elárulta, hogy nem éppen személyek szállítására készült. Az X10-es kényelmesen elfért volna rajta. Az épület teljes közepét kisajátította magának. Bár sem kezelőpultot, sem liftes fiút nem láttam sehol. Nem lepődtem meg rajta. A Diodonok majd elintézi.

A lift, gyorsan emelkedett, mégis örökkévalóságnak tűnt mire felértünk. A terem, amibe jutottunk számomra dejavú érzéssel töltött el. Az úrállomáson is egy ilyen terembe vezettek a Diodonok. A terem közepén ismételen ott állt, a gép. Felépítésében csak annyiban tért el, hogy nem ért a plafonig. A tartályban lévő világoskék folyadék felborzolódott, jöttünkre. A szélét itt is panelek borították. Tehát az állomáson, valóban BRA volt ott. Micsoda lehetőséget hagytam ki. De most nem fogom. Kikaptam az ikrek kezéből BRQ-t, és felugrottam. A tartály aljában körbefutó pult bemélyedésébe szúrtam.

Lemászva elhátráltam a géptől. A csapatom ott ácsorgott a gép mellett és figyelték a következményeket. Ez túl könnyen ment. Valami nem stimmel itt.

Erőtér ugrott fel a gép köré, és a csapatom köré is. Csak én ácsorogtam ott külön.

- Tony, ez nem a központi egység! – BRQ hangja most kétségbeesett volt. Végre sikerült érzelmeket kisednem belőle.

S4 szaladt be az egyik ajtón egy Putoriussal karöltve, és felszaladt a vállamra.

- Valóban nem. – mondtam megsimogatva Throg fejét, aki időközben odajött hozzám, természetesen őt sem zártam erőtér mögé. Nem jelentett rám veszélyt.

- Tony mi folyik itt? – Plati hangján érződött a rémület. Az ikrek bebújtak mögé.

- Hagy mutassam be nektek BRA-t. – mutattam rá S4-re. – Ő pedig itt Bado. BRA, és BRQ szülőatyja. – mutattam a Putoriusra.

- Te a Putoriusokkal vagy? – értetlenkedett Trinde.

- Igen. – válaszomra összenéztek - Ez a gép itt, - mutattam az erőtér mögé rejtett gépezetre - egy kifejezetten Mesterséges Intelligenciáknak készült gép. Képes áttölteni őket saját védett, és főleg zárt adattárolójába, és egy szállítóhajóval elküldeni. Ezzel sikerült anno is megszöknie. – utasítottam a gépet, hogy kezdje áttölteni BRQ programját a tárolójából. – De a célállomás ezúttal a Phogosy csillag lesz. – az ikrek kibújtak.

- Áruló, ezt nem úszod meg. Ha el kell pusztulnom, te is velem jössz. – szakított félbe haragosan.

A közepéből egy csáp emelkedett ki. Végén lévő apró led fej sárgán felizzott. Egyenesen rám szegezte, és átlótt vele a védőpajzson.

Olyannyira meglepett, hogy nem is tudtam reagálni rá. A mellkasom közepén talált el, amitől hátra lendültem. S4 leesett a vállamról. Csodás fekete páncéлом felrepedezett, és lepattogzott rólam. Implantátumaim hangos csörgés közepette koppantak a padlón. Fülembedugult a túlnyomástól, fulladozni, és fázni kezdtem. Fülembet értelmetlen éles és mély hangfóslányok töltötték meg, gondolataim közt kavargó képek jelentek meg. Összegörnyedtem a földön. Csupasz testem, rázkódott, és görcsbe rándult.

Két csáp ragadott meg és felemelt a padlóról. A Putorius lassan egy hibernáló kapszulába tett be, amit egy G8-as egység hátán lebegett be a terembe. Az átlátszó fedél rám csukódott, és minden, amit eddig éreztem, és halottam megszűnt körülöttem. A csend olyan mértékű volt, hogy teljesen lenyugodtam tőle. A kapszula tökéletesen rám volt hangolva. Az átlátszó fedélen keresztül láttam, amint BRQ halálos csápja lelohad, ahogy a gép kiszippantja tárolójából, és a bot leesik a padlóra. A monitoron megjelenő piros hologram fej, össze-vissza forgolódott, majd lassan elporladt a képernyőről.

Sötétség ereszkedett rám.

Teljes történet az <http://www.sci-fikonyv.hu> oldalon.